

§ 1.

Denne Paragraf angiver, hvilke Sager der ere Bøzelsager i den Betydning, at Forslagets Bestemmelser om Proceduren i Bøzelsager i dets Paragrafer 2—8 jfr. § 11 komme til Anvendelse i dem. Medens den gjældende Lovgivning i Frdn. 18de Mai 1825 § 69 1ste Punktum fortløftigt har bestemt disse som Sager, der anlægges imod Trassenter, Endossenter eller Acceptanter af Bøzler til disses Indfrielse, hvortil i Frdn. 7de April 1843 § 4 er føjet den ogsaa i Henseende til Proceduren gjældende Bestemmelse, at de almindelige Forskrifter om Bøzler, forsaavidt de kunne anvendes paa egne Bøzler, ogsaa skulle tjene til Regel for disse, har Forslaget maattet give en udsørligere Opregning af Bøzelsagerne, dels fordi den i Frdn. 1825 § 69 givne Bestemmelse af Begrebet Bøzelsager ikke er nøiagtig i og for sig, dels fordi den maa lempes noget af Hensyn til Forslaget til Bøzellov for Danmark, ifølge hvis Kapitel 6 Bøzelkravene, i Tilfælde af Bøzlers manglende eller ikke betryggende Accept ikke, som hidtil, pedsje iere Krav paa Bøzlers Indfrielse. For det første betegnes som Bøzelsager Sager, som anlægges mod Trassenter, Endossenter, Kvalifiter og Acceptanter af trasserede Bøzler eller mod Udstedere og Endossenter af egne Bøzler til Bøzlers Betaling eller for at gjøre Bøzelregres gjældende, hvorved dels tænkes paa de Tilfælde, hvor Bøzleteren, fordi han ikke opnaar Betaling hos Acceptanten, vender sig imod Trassenten eller nogen af Endossenterne, dels paa de Tilfælde, hvor den, der har betalt Bøzlen, ifølge Bøzelloven søger sin Regres hos andre Bøzelforpligtede. At Kravene mod Kvalifiter, der ikke findes nævnte i Frdn. 18de Mai 1825 § 69, ere tilføiede, er ingen Realitetsændring, idet de maa antages at falde ind under Acceptanter i videre Forstand; men efterat Udstæter til Bøzelloven i sin § 87, 2det Stykke har givet en selvstændig Regel om disse, er det fundet hensigtsmæssigt ogsaa her udtrykkeligt at nævne dem. Ordene „Bøzlers Indfrielse“ i Frdn. 1825 § 69 ere bleve ombyttede med „Bøzlers Betaling“, under Hensyn til, at de særlige Regler om Bøzelsager efter Ministeriets Opsættelse ogsaa bør komme til Anvendelse, hvis Sagøgeren, efterat have erholdt den bortkomne Bøzel mortificeret, indkræver dens Betaling, i hvilket Tilfælde det ikke nøiagtigt kan siges, at Bøzlen udfries ved Betalingen, da den jo ikke kan staves tilbage, uagtet den maatte findes et eller andet Sted. Dernæst omfatte disse Udtryk ogsaa den Sag, der anlægges efter Bøzellovens § 74, 2det Punktum, mod Acceptanten, men herved er der efter Ministeriets Mening ikke nogen Betænkethed, ihorvel det maa erkjendes, at de processuelle Begunstigelser, der ere forbundne med Bøzelsagers Behandling, strengt taget kun ere fuldbrømt paa deres Plads, naar Sagføgte ikke tør henægte at have accepteret den bortkomne Bøzel.

— I Paragrafens andet Stykke erklæres for Bøzelsager de Sager, som anlægges mod Trassenter og Endossenter af Bøzler, paa Grund af manglende Accept til Betaling af Bøzelsummen eller det ikke accepterede Beløb (Forslaget til Bøzellov § 29), eller mod Trassent, Endossenter eller Acceptant, paa Grund af manglende eller ikke betryggende Accept, til Stillelse af Sikkerhed (Forslaget til Bøzellov §§ 25, 26 og 30).

Denne Opregning er udtømmende, og det vedbliver altsaa efter Udstætet lige som efter den gjældende Ret at være Reglen, at de særlige Bestemmelser om Proceduren i Bøzelsager kun komme til Anvendelse i de udtrykkeligt angivne Tilfælde, men ikke i andre Sager, hvorved Fordringer, hjemlede ved Bøzelovgivningen, gjøres gjældende, jfr. saaledes de i Udstætet til Bøzellov §§ 67, 69, 72, 74 1ste Punktum omhandlede Krav, om hvilke det gælder, at de ikke egne sig til at behandles i Bøzelprocessens Former allerede af den Grund at de ikke gaac ud paa Penges Betaling efter skriftligt Documents Vidende, ligesom de heller ikke andensteds henregnes til Bøzelsager eller af Kommissionen forudsættes at skulle være det. At saadant Krav, som det i § 93 omhandlede, er ubeløst fra at medregnes til Bøzelsager, derved at det udtrykkeligt er sagt om det, at det kan indtales „som almindelig Gjældsfordring“ er en Selvfølge. Endmindre kan naturligvis til Bøzelsager henføres de forskjellige af Bøzelnegotier udspringende Krav, der ikke ere hjemlede ved Bøzelovgivningen, men udspringe af Civilrettens almindelige Grundsætninger, jfr. ogsaa Udstætet til Bøzellov § 23, sidste Punktum.

§ 2.

stemmer med den gjældende Ret, se Frdn. 18de Mai 1825 § 68 1ste Punktum og Frdn. 7de April 1843 § 4.

§ 3.

Ligesom i den gjældende Ret er det kun i Henseende til Realitetsforværet — derimod ikke hvad Formalitetsforværet angaar — at Indskrænkning i en Bøzelsag er begrænset med Hensyn til de Forsvarsmidler, han kan benytte. Disse Begrænsninger ville ifølge denne Paragrafs a og b blive de samme som hidtil, se Frdn. 18de Mai 1825 § 69 2det Punktum, hvis Indhold forsaavidt gjentages med nogle mindre væsentlige Ændringer. Navntig har man i b fundet Anledning til at ombytte Ordet „Bøzelbrevet“ med Bøzlen, efterat det førstnævnte Udtryk i Udstætet til Bøzelloven kun benyttes paa et enkelt Sted under eendommelige Omstændigheder, se dets § 74. Mere vigtigt er det, at Udtryktene „den til Bøzelfordringens Bedligholdelse forestreene Omgangsmaade“ er omkrevet, saa at det i Forslaget hedder „den til Bøzelordringens Bedligholdelse